

Sygn. akt I UK 420/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania J. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o emeryturę z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt III AUa 1956/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 27 maja 2014 r.

Zarzucono naruszenie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), w zw. z art. 67 ust. 1 Konstytucji, a także w zw. z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Ponadto, zarzucono naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. zw. z art. 391 k.p.c.; art. 227 k.p.c., 233 k.p.c. oraz 473 k.p.c.

Zdaniem skarżącego skarga jest oczywiście zasadna, ponieważ Sąd II instancji wydał wyrok, w którym dokonał błędnego zastosowania art. 184 ust. 1 i 2

w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w zw. z § 2 i 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez odmowę uznania wykonywanej przez Odwołującego pracy za pracę w szczególnych warunkach, co w konsekwencji spowodowało odmowę przyznania mu wcześniejszej emerytury.

Dodatkowo wskazano na istnienie potrzeby dokonania wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości, tj. art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 ust. 1 i § 4 ww. Rozporządzenie, ponieważ Sąd II instancji wydał wyrok, w którym niewłaściwie zastosował ww. przepis prawa materialnego poprzez przyjęcie, iż czynności wykonywanych przez Odwołującego nie można uznać za pracę w szczególnych warunkach wskazanych w wykazie A działu XIV, poz. 16, jako że wykonywanie czynności blacharza nie jest zaliczone do kategorii prac w warunkach szczególnych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna spełniająca wymagania określone w art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w ramach tzw. przedsądu. Na tym etapie Sąd Najwyższy bada, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do merytorycznego rozpoznania wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pełnomocnik, jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał jednocześnie na jej oczywistość zasadność wynikającą z błędnego zastosowania art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 i 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, oraz na potrzebę dokonania wykładni art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 ust. 1 i § 4 ww. Rozporządzenia. Na wstępie należy zauważyć, że tak ujęte przesłanki

wzajemnie się wykluczają. Wewnętrznie sprzecznym jest twierdzenie, że doszło do oczywistego naruszenia przepisów, widocznego *prima facie*, bez pogłębionej analizy prawnej, oraz że, jednocześnie te same przepisy, które rzekomo zostały w sposób oczywisty naruszone, budzą poważne wątpliwości i istnieje konieczność dokonania ich wykładni w ramach postępowania kasacyjnego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do twierdzenia o istnieniu potrzeby wykładni ww. przepisów prawa materialnego, nie wykazano, że przepisy te nie doczekały się wykładni, bądź niejednolita ich wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia SN z: 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231 oraz 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112). Argumentacja mająca uzasadniać tę przesłankę przedsądu ograniczyła się do zakwestionowania ustaleń faktycznych będących podstawą wydania zaskarżonego wyroku.

Skarga nie jest również oczywiście zasadna. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącego wchodzi w szczególności postępowania dowodowego, wyrażając swoją ocenę co do kompletności postępowania dowodowego oraz dokonanej przez Sąd II instancji oceny materiału dowodowego. Nie wykazano natomiast, że doszło do oczywistego naruszenia wymienionych we wniosku przepisów prawa materialnego, a nie przepisów postępowania, a nadto, że rzekome naruszenie tych przepisów miało kwalifikowany charakter, a zaskarżony wyrok jest wadliwy.

Ponadto, celowym wydaje się przypomnienie, że naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. nie może być przedmiotem zarzutów w ramach podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a to ze względu na art. 398³ § 3 k.p.c. (por. postanowienie SN z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439, a także wyroki SN z: 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76, oraz 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204).

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398² § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

l.n